

Arrest

nr. 307 606 van 31 mei 2024
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. VRIJENS
Kortrijksesteenweg 641
9000 GENT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, op 2 februari 2024 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 14 december 2023 die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot de vaststelling van het rolrecht van 9 februari 2024 met refertenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien het verzoek en de instemming om gebruik te maken van de louter schriftelijke procedure met toepassing van artikel 39/73-2 van voormelde wet.

Gelet op de beschikking van 29 maart 2024 waarbij het sluiten van de debatten wordt bepaald op 10 april 2024.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 26 juli 2019 legt verzoeker bij de stad Gent een verklaring van wettelijke samenwoning af met zijn partner J. N. De wettelijke samenwoning wordt geregistreerd op 9 september 2019.

Op 18 september 2019 dient verzoeker een aanvraag in tot het bekomen van een verblijfskaart van een familielid van een Unieburger, in functie van zijn wettelijke partner die de Belgische nationaliteit bezit. Hij wordt op 25 mei 2020 in het bezit gesteld van een F-kaart.

Op 24 mei 2022 wordt de wettelijke samenwoning door verzoekers partner beëindigd.

Op 14 december 2023 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie een beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21), aan verzoeker ter kennis gebracht op 5 januari 2024. Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

"In uitvoering van artikel 42quater van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 54 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen wordt er een einde gesteld aan het verblijf van:

Naam: L. (...) Voorna(a)m(en): A. (...) Nationaliteit: Albanië Geboortedatum: (...)

Geboorteplaats: (...) Identificatienummer in het Rijksregister: (...) verklaart te verblijven te: (...)

Reden van de beslissing:

Betrokkene bewaart het verblijfsrecht naar aanleiding van zijn aanvraag gezinshereniging van 18.09.2019, ingediend in toepassing van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980. Hij werd op 26.05.2020 in het bezit gesteld van een f-kaart. Betrokkene verkreeg het verblijfsrecht op basis van het geregistreerd partnerschap met de Belgische N. (...) J. (...) ((...)) met wie hij zich vestigde.

Op 24.05.2022 werd het geregistreerd partnerschap eenzijdig beëindigd.

Overeenkomstig art. 42quater, §1, 4° van de wet van 15.12.1980 kan daarom het verblijfsrecht van betrokkene beëindigd worden.

Om overeenkomstig dit wetsartikel rechtmatig een einde te kunnen stellen aan het verblijf van betrokkene werd hij op 31.05.2022 verzocht zijn individuele situatie toe te lichten zodat kon getoetst worden of hij eventueel toch het verblijfsrecht verder kon uitoefenen. Dit verzoek werd betekend op 09.11.2022. Betrokkene heeft daarop de volgende stukken voorgelegd:

- Brief advocaat*
- Kopie verblijfskaart*
- Kopie identiteitskaart P. (...) K.*
- Kopie verblijfskaart P. (...) H*
- Attest van inburgering*
- Taalcertificaten*
- Arbeidsovereenkomst voor onbepaalde duur met (...)*
- Aanbevelingsbrief werkgever*
- Inschrijving H.*

De aan betrokkene betekende brief vermeldde voorts: "Voor zover er nog geen uitsluitel werd gegeven met betrekking tot bovenstaand onderzoek, dient u onze dienst zo spoedig mogelijk op de hoogte te brengen van alle (relevante) wijzigingen van uw situatie. U dient uw dossier te actualiseren tot aan de ontvangst van het resultaat van bovenstaand onderzoek / tot aan de ontvangst van de F+-kaart." Er werden na 07.12.2022 geen stukken meer overgemaakt.

Wat betreft de uitzonderingsgevallen voorzien in artikel 42quater, §4, 1e lid, 1° tot en met 4° van de wet van 15.12.1980, dient het volgende te worden opgemerkt:

Betrokkene voldoet niet aan het geval onder 1°. De verklaring van wettelijke samenwoning werd geregistreerd op 09.09.2019. Betrokkene diende op basis van dit geregistreerd partnerschap zijn verblijfsaanvraag in. De wettelijke samenwoning werd op 24.05.2022 eenzijdig stopgezet. Betrokkene en de referentiepersoon zijn dus geenszins drie jaar door een geregistreerd partnerschap verbonden geweest.

Bij gebrek aan gemeenschappelijke kinderen, kan gesteld worden dat de uitzonderingsgronden zoals voorzien in art. 42quater, §4, 2° en 3° eveneens niet van toepassing zijn.

Wat betreft de elementen die het verblijf zouden rechtvaardigen zoals in 4° omschreven, er kan niet blijken uit de voor de dienst beschikbare gegevens in het dossier dat er sprake zou zijn van een schrijnende situatie waar betrokkene het slachtoffer van is of is geweest. Het is bijgevolg redelijk te concluderen dat art. 42quater, §4, 1e lid, 4° eveneens niet van toepassing is.

Betrokkene voldoet aan geen der uitzonderingsgevallen voorzien in artikel 42quater, §4, 1e lid van de wet van 15.12.1980.

Wat betreft de humanitaire elementen waarmee rekening dient gehouden te worden bij de beoordeling voor de beëindiging van het verblijfsrecht overeenkomstig art. 42quater, §1, derde lid van de wet van 15.12.1980, dient opgemerkt te worden dat er geen elementen in het dossier zijn terug te vinden waaruit zou moeten blijken dat er enig leeftijdsgebonden probleem bestaat of enig medisch bezwaar is dat het beëindigen van het verblijfsrecht in de weg zou kunnen staan.

Betrokkene zou volgens zijn verklaringen in 2017 in België zijn toegekomen, nu dus ongeveer zes jaar geleden. Hij meldde zich echter pas in juni 2019 bij de stad Gent om er een verklaring van wettelijke samenwoning met de referentiepersoon af te leggen. Hij heeft aldus een tweetal jaar illegaal in het Rijk verbleven vooraleer hij stappen ondernam om zijn situatie te regulariseren. Uit deze periode van illegaal verblijf kan hij geen rechten putten te meer nu betrokkene tijdens deze periode niet beschikte over een verblijfsrecht die hem feitelijk tot het ontplooiën van een privéleven in staat stelde (RvV 283 989 van 30.01.2023). Op 18.09.2019 diende betrokkene dan een verblijfsaanvraag in, dus iets meer dan 4 jaar geleden, wat nog een relatief korte periode is.

Gezien betrokkene nog niet zéér lang in België verblijft en hij het merendeel van zijn leven, waaronder zijn hele kindertijd, in Albanië heeft vertoefd, is het niet onredelijk te stellen dat betrokkene nog een zekere mate van voeling moet hebben met de Albanese maatschappij, met de taal, de cultuur en de lokale gebruiken

aldaar. Hij stelt over zijn banden met zijn herkomstland dat zijn band met België sterker is dan zijn band met Albanië omdat zijn twee neven hier verblijven, waarmee hij een hechte band zou hebben. Die hechte band wordt echter niet gestaafd met enig stuk waaruit kan blijken dat betrokkene met die neven een bijkomende afhankelijkheidsband zou hebben, bovenop de gewone affectieve banden tussen volwassen familieleden. Bovendien is het niet uitgesloten dat betrokkene ook in zijn herkomstland nog een familiaal netwerk heeft. In ieder geval volstaat een gewone familiale band met twee personen die in België verblijven niet om het verblijfsrecht te behouden.

Betrokkene is als orderbereider tewerkgesteld voor (...), wat zonder meer een positief element is. Hij werkt er blijkens de door hem overgemaakte overeenkomst in een voltijds werkregime aan een brutoloon van 14,65 euro per uur. Hoeveel betrokkene maandelijks netto verdient, blijkt niet uit het dossier. Het gaat hem hoe dan ook om een relatief bescheiden uurloon. De functie die betrokkene bekleedt is geen leidinggevende functie. Dergelijke tewerkstelling en het bijhorend inkomen is echter geen afdoende bewijs van integratie in die zin dat het een beëindiging van het verblijfsrecht in de weg kan staan, gezien dit een voorwaarde is om een min of meer menswaardig bestaan te leiden. Bij gebrek aan contra-indicaties dient daarenboven geconcludeerd te worden dat de leeftijd en de gezondheidstoestand van betrokkene toelaten dat hij ook in het land van herkomst kan worden tewerkgesteld. Betrokkene is op economisch actieve leeftijd en kan zijn opgedane werkervaringen en de wil om te werken aanwenden in het land van herkomst om aldaar aan de slag te gaan. Betrokkene legt een attest van inburgering en taalcertificaten voor. Er dient echter te worden opgemerkt dat het volgen van een inburgeringstraject, met bijhorende taallessen, verplicht is in België. Het kennen van de regiotaal, de plaatselijke cultuur en gebruiken zijn nodig om een menswaardig bestaan te kunnen leiden en om goed te kunnen functioneren in het dagelijkse leven. Betrokkene toont bijgevolg met voormelde stukken niet aan dat hij geïntegreerd is in België in die mate dat het een beëindiging van het verblijfsrecht in de weg zou kunnen staan.

Zoals hierboven reeds werd aangegeven, werd het geregistreerd partnerschap van betrokkene met de referentiepersoon op 24.05.2022 beëindigd. Betrokkene maakt geen gewag van een nieuwe partner. Hij heeft geen minderjarige kinderen met verblijfsrecht in België.

Betrokkene stelt een hechte band te hebben met zijn neven, echter wordt die hechte band niet verder gestaafd met enig stuk. Uit het dossier blijkt niet dat er een bijzondere afhankelijkheidsband met die neven zou bestaan, bovenop de gewone affectieve banden tussen volwassen familieleden, en dat er zodoende sprake zou zijn van een beschermenswaardig gezinsleven met die personen. Deze familiebanden volstaan dan ook niet om zijn verblijfsrecht te behouden.

Gezien het geheel van de voorgelegde documenten en de bovenvernoemde overwegingen lijkt het niet inhumain het verblijfsrecht van betrokkene heden te beëindigen.

Bijgevolg wordt het recht op verblijf van betrokkene beëindigd. Zijn F-kaart dient gesupprimeerd te worden."

2. Over de rechtspleging

Verzoeker heeft binnen de in artikel 39/81, vierde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) voorziene termijn van 8 dagen, de griffie in kennis gesteld dat hij geen synthesememorie wenst neer te leggen. Met toepassing van artikel 39/81, laatste lid van voormelde wet wordt de procedure voortgezet overeenkomstig het eerste lid. De Raad doet uitspraak op basis van de middelen uiteengezet in het inleidend verzoekschrift en zonder afbreuk te doen aan artikel 39/60 van de Vreemdelingenwet.

3. Onderzoek van het beroep

3.1 In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 42^{quater} en 62 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van het zorgvuldigheidsbeginsel en het motiveringsbeginsel. Ter adstruering van zijn eerste middel, zet verzoeker het volgende uiteen:

"1.1.

Dat het voorwerp van onderhavig beroep de beslissing is van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 14 december 2023 waarbij een einde wordt gesteld aan het verblijfsrecht van verzoeker, dat was toegekend op basis van zijn wettelijke samenwoning met een Belg.

Als motivatie wordt in de bestreden beslissing het feit weergegeven dat de wettelijke samenwoning van verzoeker op 9 september 2020 werd geregistreerd en deze op 24 mei 2022 eenzijdig werd beëindigd.

Verzoeker zou niet vallen onder een van de uitzonderingssituaties nu de wettelijke samenwoning geen drie jaar zou geduurd hebben, er geen gemeenschappelijke kinderen zijn en er evenmin sprake zou zijn van een schrijnende situatie.

Tenslotte zou er in hoofde van verzoeker geen leeftijdsgebonden of medisch probleem bestaan dat een beëindiging van het verblijfsrecht in de weg zou staan.

Verzoeker zou in 2017 in België zijn aangekomen, doch zich pas gemeld hebben in 2019 voor het afleggen van een verklaring van wettelijke samenwoning, zodat hij 2 jaar illegaal in België verbleven heeft en waaruit hij geen rechten kan putten.

Verzoeker zou dus 4 jaar geleden een verblijfsaanvraag hebben ingediend, wat gezien zijn leeftijd jaar een relatief korte periode zijn en zou – gezien het feit dat hij het overgrote deel van zijn leven in Albanië gewoond heeft – nog een zekere mate van voeling moeten hebben met de Albanese maatschappij.

Het feit dat verzoeker een hechte band heeft met zijn twee in België verblijvende neven, zou niet volstaan daar niet wordt aangetoond dat er sprake is van een bijzondere afhankelijkheidsrelatie bovenop de gewone affectieve banden tussen volwassen familieleden.

Ook het feit dat verzoeker werkt, wat weliswaar een positief element zou zijn, zou geen afdoende bewijs zijn van integratie in die zin dat het een beëindiging van verzoekers verblijfsrecht verhindert.

Verzoeker zou immers op economisch actieve leeftijd zijn en zou de opgedane werkervaringen en wil om te werken in zijn thuisland kunnen aanwenden om aldaar aan de slag te kunnen gaan.

Wat betreft de sociale en culturele integratie wordt opgemerkt dat het volgen van een inburgeringstraject met bijhorende taallessen verplicht is in België, zodat verzoeker niet zou aantonen dat hij geïntegreerd is in België in die mate dat het een beëindiging van zijn verblijfsrecht in weg zou staan.

Ook het feit dat verzoeker een hechte band heeft met zijn neven, waarvan echter geen bewijzen zouden voorliggen, zou niet toelaten om te spreken van een beschermenswaardig gezinsleven.

Verweerder meent dan ook om die redenen dat het niet inhumaan zou zijn om het verblijfsrecht van verzoeker te beëindigen.

1.2.

Conform artikel 42quater §1, 4° Vw. kan er door de minister of zijn gemachtigde binnen de vijf jaar na de erkenning van hun recht op verblijf een einde gesteld worden aan het verblijfsrecht van de familieleden van een burger van de Unie, die zelf geen Unieburgers zijn en die verblijven in de hoedanigheid van familielid van de burger van de Unie, indien het huwelijk met de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, wordt ontbonden of nietig verklaard, of het geregistreerd partnerschap wordt beëindigd of er geen gezamenlijke vestiging meer is.

Bovendien moet volgens datzelfde artikel, laatste paragraaf, bij de beslissing om een einde te stellen aan het verblijf van een familielid van een burger van de Unie, die zelf geen burger van de Unie is, rekening gehouden worden met de duur van het verblijf van de betrokkene in België, de leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, de sociale en culturele integratie in België en de mate waarin er binding zijn met het land van herkomst.

Door deze laatste paragraaf aan het desbetreffende artikel toe te voegen, heeft de wetgever duidelijk gemaakt dat het niet de bedoeling is om steeds de facto een einde te stellen aan het verblijfsrecht van het familielid van de Unieburger van zodra de bovenvermelde situatie zich voordoet.

Verweerder laat evenwel na te motiveren waarom de beëindiging van het verblijfsrecht van verzoeker zich perse opdringt, temeer daar verweerder dienaangaande over een mogelijkheid beschikt en niet over een dwingende plicht.

Verzoeker heeft immers aangetoond dat hij zich ten volle geïntegreerd heeft, Nederlandse lessen heeft gevolgd, een inburgeringscursus heeft gevolgd, al lange tijd aan het werk is, een hechte band met zijn neven heeft, enzovoort... zodat verzoeker een toonbeeld is van integratie en bovendien op geen enkele wijze ten laste is van de staat.

Integendeel, door zijn tewerkstelling draagt verzoeker zijn (financieel) steentje bij aan de samenleving.

Dat verweerder dan ook geenszins afdoende heeft aangetoond waarom het verblijfsrecht van verzoeker per se diende ingetrokken te worden.

Gelet op de gegeven discretionaire bevoegdheid om al dan niet het verblijfsrecht in te trekken van verzoeker, diende verweerder in casu immers te preciseren waarom de intrekking van het verblijfsrecht van verzoeker absoluut noodzakelijk was, quod non.

“Wanneer de toepasselijke regelgeving aan het bestuur de vrijheid laat om al dan niet een beslissing te nemen, of de keuze laat tussen verschillende mogelijke beslissing, is het bestuur verplicht zijn keuze te verantwoorden. Ook bij de invulling van vage normen, zal een uitgebreider motivering noodzakelijk zijn. De precieze, concrete motieven moeten uitdrukkelijk en nauwkeurig worden vermeld. Een discretionaire bevoegdheid ontslaat de overheid dus geenszins van de verplichting tot formele motivering, wel integendeel. In dat geval dringt de motiveringsplicht zich nog meer op als niet te verwaarlozen waarborg en zelfs de enige waarborg tegen willekeur” (I. OPDEBEEK en A. COOLSAET, administratieve rechtsbibliotheek – algemene reeks, VII, Formele motivering van bestuurshandelingen, Brugge, Die Keure, 1999, 149, nr. 185).

Verweerder heeft dan ook nagelaten grondig te motiveren waarom het absoluut noodzakelijk was het verblijfsrecht van verzoeker in te trekken, hoewel de discretionaire bevoegdheid die voortvloeit uit artikel 42quater §1, 4° Vw. dit voorziet.

De bestreden beslissing schendt dan ook de artikelen 42quater en 62 Vw. en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en dient vernietigd te worden.

1.3.

Artikel 2 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen bepaalt dat bestuurshandelingen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd. Dat dit impliceert dat de beslissing die ter kennis wordt gebracht niet enkel het dictum moet omvatten, maar tevens de redenen moet weergeven op grond waarvan de beslissing werd genomen.

Terwijl artikel 3 van deze wet voorschrijft dat de motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Daarbij moet volgens dit zelfde artikel de motivering afdoende zijn, of met andere woorden dat deze pertinent moet zijn en duidelijk te maken hebben met de beslissing.

Met de term “afdoende” wordt tevens verwezen naar het feit dat de motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn met het belang van de genomen beslissing, dat er dus een verband moet zijn tussen het belang, de aard en het voorwerp van de beslissing, aan de ene kant, en het belang dat wordt gehecht aan de motivering, aan de andere kant. Niet alle bestuurshandelingen zullen in dezelfde mate formeel moeten worden gemotiveerd. Wanneer de overheid beschikt over een discretionaire bevoegdheid, dient haar motivering in extenso en uitgebreider te gebeuren. De beslissingen waarvan de motivering vaag, nietszeggend of loutere stijlformules inhouden, dienen eveneens te worden vernietigd (R.v.St., nr. 52.909 van 14.04.1995; R.v.St., nr. 44.141 van 20.09.1993; R.v.St., nr. 77.502 van 09.12.1998; R.v.St., nr. 77732 van 18.12.1998; R.v.St., nr. 83.771 van 01.12.1997; R.v.St., nr. 86.567 van 04.04.2000; R.v.St., nr. 90.169 van 12.10.2000).

“Wanneer de toepasselijke regelgeving aan het bestuur de vrijheid laat om al dan niet een beslissing te nemen, of de keuze laat tussen verschillende mogelijke beslissing, is het bestuur verplicht zijn keuze te verantwoorden. Ook bij de invulling van vage normen, zal een uitgebreider motivering noodzakelijk zijn. De precieze, concrete motieven moeten uitdrukkelijk en nauwkeurig worden vermeld. Een discretionaire bevoegdheid ontslaat de overheid dus geenszins van de verplichting tot formele motivering, wel integendeel. In dat geval dringt de motiveringsplicht zich nog meer op als niet te verwaarlozen waarborg en zelfs de enige waarborg tegen willekeur” (I. OPDEBEEK en A. COOLSAET, administratieve rechtsbibliotheek – algemene reeks, VII, Formele motivering van bestuurshandelingen, Brugge, Die Keure, 1999, 149, nr. 185).

De belangrijkste bestaansreden van deze uitdrukkelijke motiveringsplicht bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct beoordeeld heeft en of zij op grond daarvan binnen de perken van de redelijkheid tot haar beslissing is gekomen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (RvS, 30 oktober 2014, nr. 228.963; RvS, 17 december 2014, nr. 229.582).

De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve handeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking kunnen genomen worden (RvS, 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS, 20 september 2011, nr. 215.206; RvS, 5 december 2011, nr. 216.669).

De motivering is niet afdoende als het gaat om vage, duistere of niet terzake dienende uitleg, onduidelijke, onnauwkeurige, ongeldige of niet plausibele motiveringen, stereotiepe, geijkte of gestandaardiseerde motiveringen (D. VAN HEULE, "De motiveringsplicht en Vreemdelingenwet", T.V.V.R. 1993, 67).

1.4.

Dat de bestreden beslissing tevens een schending inhoudt van het zorgvuldigheidsbeginsel, aangezien verweerder klaarblijkelijk niet over de nodige documenten beschikte teneinde het dossier van verzoeker in zijn geheel te kunnen onderzoeken.

Immers, verweerder merkt op dat verzoeker stelt een hechte band te hebben met zijn twee neven die in België verblijven, doch er geen bewijzen zouden voorliggen dat verzoeker een bijkomende afhankelijkheidsband zou hebben met hen, bovenop de gewone affectieve banden tussen volwassen familieleden en er zodoende sprake zou zijn van een beschermenswaardig gezinsleven met die personen.

Indien verweerder van oordeel was dat bepaalde stukken in het dossier van verzoeker ontbraken teneinde zich een volledig oordeel te kunnen vormen van de sociale banden die of het gezinsleven dat verzoeker heeft, diende verweerder verzoeker uit te nodigen bijkomende documenten voor te leggen.

Verweerder stuurde immers op 9 november 2022 een schrijven aan verzoeker met de vraag haar individuele situatie toe te lichten, zodat hij ook naderhand nog een schrijven aan verzoeker kon richten met de vraag nog bijkomende stukken te bezorgen indien hij van oordeel was dat deze noodzakelijk waren voor de beoordeling van zijn dossier.

Aangaande de zorgvuldigheidsplicht dient te worden opgemerkt dat dit beginsel van behoorlijk bestuur de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 22 maart 2010, nr. 202.182, RvS 21 september 2009, nr. 196.247; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954).

Een zorgvuldige voorbereiding van de beslissing impliceert dat deze beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid onder meer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 maart 2013, nr. 222.953, RvS 28 juni 2012, nr. 220.053).

Uit de zorgvuldigheidsplicht bij de feitenvinding vloeit voort dat in beginsel geen feiten als bewezen of niet bewezen worden beschouwd zonder bij de betrokkene direct en persoonlijk inlichtingen te vragen of hem in de gelegenheid te stellen de stukken over te leggen die naar zijn oordeel zijn voorstelling van de feiten of van zijn toestand geloofwaardig maken (RvS, THIJSS, nr. 24.651, 18 september 1984, R.W., 1984-85, 946; LAMBRECHTS, W. Geschillen van bestuur, 43)

De Raad van State eist dat de overheid tot haar voorstelling van de feiten (RvS, SPELEERS, nr. 21.037, 17 maart 1981) en tot de feitenvinding (RvS, VAN KOUTER, nr. 21.094, 17 april 1981) komt met inachtneming van de zorgvuldigheidsplicht.

Dat er geval per geval moet gekeken worden naar de concrete omstandigheden van de zaak. 'Bij de vaststelling en waardering van de feiten, waarop het besluit rust, moet de nodige zorgvuldigheid worden betracht (SUETENS, L.P. en BOES, M., Administratief recht, Leuven, ACCO, 1990,31)'.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411).

Dat verweerder dan ook geenszins op een zorgvuldige wijze te werk is gegaan bij de beoordeling van het dossier van verzoeker door enerzijds geen bijkomende stukken op te vragen bij verzoeker, doch anderzijds te beslissen dat geen onderzoek kon gebeuren naar de toepassing van artikel 8 EVRM wegens het gebrek aan stukken.

Dat de bestreden beslissing dan ook dient vernietigd te worden wegens een schending van de zorgvuldigheidsplicht.

1.5.

Dat de bestreden beslissing tevens artikel 42quater §1 Vw. schendt waar bepaald wordt dat bij een beslissing om een einde te stellen aan het verblijf van een familielid van de burger, rekening moeten gehouden worden met de duur van het verblijf van de betrokkene in België, de leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en

economische situatie, de sociale en culturele integratie in België en de mate waarin er binding zijn met het land van herkomst.

Verweerder heeft wel bepaalde informatie opgevraagd aan verzoeker, doch maakt een onredelijke beoordeling van de door verzoeker verschaftte gegevens.

Voor wat betreft de economische situatie, dient vastgesteld te worden dat verzoeker bewijzen heeft voorgelegd van een tewerkstelling van onbepaalde duur, doch deze door verweerder worden afgedaan als een normale voorwaarde om een min of meer menswaardig bestaan te leiden.

Dat verweerder evenwel geenszins de huidige economische realiteit buiten beschouwing kan laten, waarbij het als werkzoekende niet evident is om onmiddellijk een tewerkstellingsplaats te vinden.

Dat verzoeker over een job beschikt, is dan ook zijn persoonlijke verdienste en toont zijn positieve ingesteldheid en motivatie om bij te dragen aan de Belgische economie.

Ook de door verzoeker voorgelegde documenten met betrekking tot het volgen van Nederlandse lessen, het volgen van een inburgeringstraject,... worden door verweerder geenszins op een redelijke en evenredige wijze beoordeeld.

Dat de bestreden beslissing dan ook kennelijk onredelijk en onevenredig is waar zij stelt dat deze elementen geen verder verblijf in België zouden rechtvaardigen.

1.5.

Dat de elementen die overeenkomstig artikel 42quater, §1, laatste lid Vw. in rekening dienen worden gebracht bij de al dan niet beëindiging van het verblijfsrecht, in casu allen ten voordele van verzoeker spreken :

- duur van het verblijf : verzoeker verblijft inmiddels 7 jaar in België, waarvan 5 jaar legaal en binnen welke periode hij zich volledig heeft geïntegreerd, zoals blijkt uit het feit dat verzoeker goed Nederlands spreekt en onmiddellijk aan het werk is gegaan van zodra hij over documenten beschikte*
- leeftijd : verzoeker is 27 jaar oud, waardoor hij in de mogelijkheid verkeert om nog vele jaren een bijdrage te leveren aan de Belgische economie, iets wat verzoeker thans reeds doet door middel van tewerkstelling van onbeperkte duur*
- gezondheidstoestand : verzoeker verkeert in een goede gezondheid, hetgeen aangetoond wordt door het feit dat hij middels tewerkstelling in haar eigen onderhoud voorziet.*
- gezins- en economische situatie : verzoeker is reeds lange tijd tewerkgesteld en kan volledig in zijn levensonderhoud voorzien. Hij heeft nooit enige steun van de overheid ontvangen. Verzoeker vormt dan ook in geen enkel opzicht een last voor de Belgische overheid.*
- sociale en culturele integratie : verzoeker heeft diverse Nederlandse taallessen gevolgd en spreekt op de werkvloer enkel Nederlands, zodat hij thans reeds goed Nederlands spreekt. Tevens neemt hij op actieve wijze deel aan het sociale en culturele leven in België en beschikt hij over een grote vrienden- en kennissenkring*

De economische, sociale en culturele verankering van verzoeker in België kan dan ook niet ontkend worden en zijn van groter belang dan zijn belangen in Albanië

Verweerder heeft dan ook een manifeste appreciatiefout gemaakt bij zijn motivatie door geen of onvoldoende rekening te willen houden met de economische, sociale en culturele verankering.

Dat de bestreden beslissing deze elementen dan ook niet voldoende in rekening heeft gebracht en de beslissing op een kennelijk onredelijke en onevenredige wijze werd genomen, waardoor tevens artikel 42quater werd geschonden."

3.2 De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen.

De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing is voorzien van een feitelijke en juridische motivering. Zo wordt, met verwijzing naar artikel 42^{quater}, §1, 4° van de Vreemdelingenwet, gemotiveerd dat verzoekers recht op verblijf van drie maanden wordt beëindigd omdat het geregistreerd partnerschap is stopgezet. In deze reikt de formele motiveringsplicht niet zover dat verweerder moet motiveren waarom “*de beëindiging van het verblijfsrecht van verzoeker zich perse opdringt*”. Het gegeven dat artikel 42^{quater}, §1, 4° van de Vreemdelingenwet voorziet in een mogelijkheid om het verblijfsrecht te beëindigen, impliceert niet dat verweerder telkens zou dienen te motiveren waarom hij van de mogelijkheid gebruik maakt om het verblijfsrecht te beëindigen. Het volstaat dat hij concreet motiveert waarom het verblijfsrecht wordt beëindigd, *quod in casu*. Tevens wordt gemotiveerd aangaande de uitzonderingsgronden, zoals bedoeld in artikel 42^{quater}, §4 van de Vreemdelingenwet, evenals aangaande de humanitaire elementen, zoals bedoeld in artikel 42^{quater}, §1, derde lid van de Vreemdelingenwet.

Deze uiteenzetting verschaft verzoeker het genoemde inzicht en laat hem aldus toe de bedoelde nuttigheidsafweging te maken. Een schending van de uitdrukkelijke motiveringsplicht, zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en in artikel 62 van de Vreemdelingenwet, wordt niet aangetoond.

De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De overheid is onder meer verplicht om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk te onderzoeken, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (cf. RvS 28 juni 2018, nr. 241.985).

De aangevoerde schending van de bovenvermelde algemene beginselen moet *in casu* worden onderzocht in het licht van de tevens aangevoerde schending van artikel 42^{quater} van de Vreemdelingenwet, hetgeen luidt als volgt:

“§1. In de volgende gevallen kan er door de minister of zijn gemachtigde binnen vijf jaar na de erkenning van hun recht op verblijf een einde gesteld worden aan het verblijfsrecht van de familieleden van een burger van de Unie die zelf geen burger van de Unie zijn en die verblijven in de hoedanigheid van familielid van de burger van de Unie :

(...)

4° het huwelijk met de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, wordt ontbonden, het geregistreerd partnerschap dat aangegaan werd, zoals bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, wordt beëindigd, of er is geen gezamenlijke vestiging meer;

(...)

Bij de beslissing om een einde te stellen aan het verblijf houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met de duur van het verblijf van de betrokkene in het Rijk, diens leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong.”

Te dezen wordt het verblijfsrecht van verzoeker beëindigd met toepassing van artikel 42^{quater}, §1, eerste lid, 4° van de Vreemdelingenwet, namelijk omdat het geregistreerd partnerschap tussen verzoeker en zijn Belgische partner door deze laatste werd beëindigd op 24 mei 2022. Verzoeker betwist niet dat de wettelijke samenwoning intussen is beëindigd. Hij betwist evenmin dat hij aan geen enkele uitzonderingsgrond vermeld in artikel 42^{quater}, §4, 1° van de Vreemdelingenwet voldoet.

Verzoeker voert wel aan dat verweerder een onredelijke beoordeling heeft gemaakt omtrent de humanitaire elementen waarmee hij volgens artikel 42^{quater}, §1, derde lid van de Vreemdelingenwet rekening dient te houden. Wat zijn economische situatie betreft, stelt verzoeker dat hij over een job beschikt, hetgeen zijn persoonlijke verdienste is en aantoont dat hij positief is ingesteld en gemotiveerd is om bij te dragen aan de Belgische economie. Verzoeker wijst er ook op dat hij een inburgeringstraject heeft doorlopen en Nederlandse lessen heeft gevolgd. Hij stelt een grote vrienden- en kennissenkring te hebben en actief deel te nemen aan het sociale en culturele leven in België. Verzoeker verblijft al zeven jaar in België, waarvan vijf jaar op legale wijze. Hij is 27 jaar oud en kan dus nog vele jaren een bijdrage leveren aan de Belgische economie. Hij verkeert in goede gezondheid en is reeds lange tijd tewerkgesteld waardoor hij volledig

onafhankelijk in zijn levensonderhoud kan voorzien. Volgens verzoeker is met al deze elementen onvoldoende rekening gehouden.

In tegenstelling tot hetgeen verzoeker betoogt, werd met deze elementen wel rekening gehouden bij het nemen van de bestreden beslissing. Deze beslissing luidt immers als volgt:

“Betrokkene zou volgens zijn verklaringen in 2017 in België zijn toegekomen, nu dus ongeveer zes jaar geleden. Hij meldde zich echter pas in juni 2019 bij de stad Gent om er een verklaring van wettelijke samenwoning met de referentiepersoon af te leggen. Hij heeft aldus een tweetal jaar illegaal in het Rijk verbleven vooraleer hij stappen ondernam om zijn situatie te regulariseren. Uit deze periode van illegaal verblijf kan hij geen rechten putten te meer nu betrokkene tijdens deze periode niet beschikte over een verblijfsrecht die hem feitelijk tot het ontplooiën van een privéleven in staat stelde (RvV 283 989 van 30.01.2023). Op 18.09.2019 diende betrokkene dan een verblijfsaanvraag in, dus iets meer dan 4 jaar geleden, wat nog een relatief korte periode is.

Gezien betrokkene nog niet zéér lang in België verblijft en hij het merendeel van zijn leven, waaronder zijn hele kindertijd, in Albanië heeft vertoefd, is het niet onredelijk te stellen dat betrokkene nog een zekere mate van voeling moet hebben met de Albanese maatschappij, met de taal, de cultuur en de lokale gebruiken aldaar. Hij stelt over zijn banden met zijn herkomstland dat zijn band met België sterker is dan zijn band met Albanië omdat zijn twee neven hier verblijven, waarmee hij een hechte band zou hebben. Die hechte band wordt echter niet gestaafd met enig stuk waaruit kan blijken dat betrokkene met die neven een bijkomende afhankelijkheidsband zou hebben, bovenop de gewone affectieve banden tussen volwassen familieleden. Bovendien is het niet uitgesloten dat betrokkene ook in zijn herkomstland nog een familiaal netwerk heeft. In ieder geval volstaat een gewone familiale band met twee personen die in België verblijven niet om het verblijfsrecht te behouden.

Betrokkene is als orderbereider tewerkgesteld voor (...), wat zonder meer een positief element is. Hij werkt er blijkens de door hem overgemaakte overeenkomst in een voltijds werkregime aan een brutoloon van 14,65 euro per uur. Hoeveel betrokkene maandelijks netto verdient, blijkt niet uit het dossier. Het gaat hem hoe dan ook om een relatief bescheiden uurloon. De functie die betrokkene bekleedt is geen leidinggevende functie. Dergelijke tewerkstelling en het bijhorend inkomen is echter geen afdoende bewijs van integratie in die zin dat het een beëindiging van het verblijfsrecht in de weg kan staan, gezien dit een voorwaarde is om een min of meer menswaardig bestaan te leiden. Bij gebrek aan contra-indicaties dient daarenboven geconcludeerd te worden dat de leeftijd en de gezondheidstoestand van betrokkene toelaten dat hij ook in het land van herkomst kan worden tewerkgesteld. Betrokkene is op economisch actieve leeftijd en kan zijn opgedane werkervaringen en de wil om te werken aanwenden in het land van herkomst om aldaar aan de slag te gaan. Betrokkene legt een attest van inburgering en taalcertificaten voor. Er dient echter te worden opgemerkt dat het volgen van een inburgeringstraject, met bijhorende taallessen, verplicht is in België. Het kennen van de regiotaal, de plaatselijke cultuur en gebruiken zijn nodig om een menswaardig bestaan te kunnen leiden en om goed te kunnen functioneren in het dagelijkse leven. Betrokkene toont bijgevolg met voormelde stukken niet aan dat hij geïntegreerd is in België in die mate dat het een beëindiging van het verblijfsrecht in de weg zou kunnen staan.”

Het enkele feit op zich dat verzoeker het oneens is met deze beoordeling en deze onredelijk acht, betekent nog niet dat de bestreden beslissing artikel 42quater, §1, derde lid van de Vreemdelingenwet schendt. Artikel 42quater, §1, derde lid van de Vreemdelingenwet kent aan het bestuur een ruime appreciatiebevoegdheid toe. De Raad van State heeft dienaangaande gesteld dat *“het bestuur bij het nemen van dergelijke beslissing rekening [dient] te houden met de mate van integratie, met name of deze, al dan niet samen met andere opgesomde factoren, van die aard is dat zij zich verzet tegen een beslissing tot beëindiging van het verblijfsrecht. De omstandigheid dat er enige integratie is, houdt op zich niet in dat geen beslissing tot beëindiging van het verblijfsrecht kan worden genomen en de wet preciseert niet welke mate van integratie daartoe wel vereist is.”* (RvS 26 juni 2017, nr. 238.711). Door louter te stellen dat de beoordeling gedaan door verweerder onredelijk is, toont verzoeker niet aan dat deze zijn ruime appreciatiebevoegdheid op een kennelijk onredelijke, disproportionele of onzorgvuldige wijze heeft ingevuld. Alleszins toont verzoeker niet aan waarom de aangehaalde elementen zich verzetten tegen een beslissing tot beëindiging van het verblijfsrecht, wanneer vastgesteld werd dat er geen sprake meer is van een geregistreerd partnerschap tussen verzoeker en zijn ex-partner; de duur van het verblijf in België van verzoeker, namelijk zeven jaar, niet zeer lang is; er geen bewijzen voorliggen dat verzoeker met zijn twee in België wonende neven een dergelijke afhankelijkheidsband onderhoudt die verder gaat dan de gewone affectieve banden tussen volwassen familieleden en het niet onredelijk is te stellen dat verzoeker gezien zijn lange verblijf in zijn herkomstland nog een zekere mate van voeling moet hebben met de Albanese maatschappij, cultuur, taal en lokale gebruiken. Voormelde vaststellingen in de bestreden beslissing worden niet betwist door verzoeker. Hij toont niet aan dat het kennelijk onredelijk is van verweerder om, op grond van al de overwegingen in de bestreden beslissing, te oordelen dat zijn persoonlijke omstandigheden zich niet verzetten tegen een beëindiging van het verblijf.

Het feit dat verzoeker een andere mening is toegedaan, doet geen afbreuk aan de wettigheid van de bestreden beslissing. In wezen geeft verzoeker hiermee louter een eigen versie van of verklaring voor de feiten weer, zodat hij in wezen zijn beoordeling in de plaats stelt van de beoordeling gedaan door verweerder. De aangevoerde kritiek geeft te dezen aldus weliswaar blijk van een andere feitelijke beoordeling van de gegevens van de zaak dan die van bevoegde overheid, doch het onderzoek van deze andere beoordeling nodigt de Raad uit tot een opportuiniteitsonderzoek, hetgeen niet tot zijn bevoegdheid behoort.

Waar verzoeker nog bekritiseert dat verweerder hem had moeten uitnodigen om bijkomende stukken betreffende de band met zijn neven over te maken, kan hij niet worden gevolgd. Verzoeker werd immers bij een schrijven van 31 mei 2022, betekend op 9 november 2022, op de hoogte gebracht van het feit dat er een onderzoek werd gestart betreffende de eventuele beëindiging van zijn verblijfsrecht overeenkomstig artikel 42^{quater}, §1, 4° van de Vreemdelingenwet. Verzoeker werd gevraagd bewijzen voor te leggen betreffende zijn gezinssituatie. Het komt niet aan verweerder toe te specificeren welke documenten verzoeker wordt verwacht te produceren.

Verzoeker maakt niet aannemelijk dat de bestreden beslissing tot stand is gekomen met miskenning van artikel 42^{quater} van de Vreemdelingenwet, noch met miskenning van het zorgvuldigheids- of motiveringsbeginsel.

Het eerste middel is ongegrond.

3.3 In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM). Ter adstruering van zijn tweede middel, zet verzoeker het volgende uiteen:

“2.1.

Dat verzoeker reeds 7 jaar in België verblijft, over een vaste tewerkstelling en collega's beschikt en een grote vrienden- en kennissenkring heeft. Daarnaast heeft verzoeker een zeer hechte band met zijn neven die reeds langdurig in België verblijven.

Dat volgens het Europees Hof voor de Rechten van de Mens ook sociale en zakelijke relaties welke vreemdelingen hebben opgebouwd in België onder artikel 8 EVRM ressorteren (zie in die zin EHRM, 29 april 2002, Pretty/VK, nr. 2346/02, §61, 2002-III; EHRM, 12 september 2012, Nada/Zwitserland, § 151; EHRM, 16 december 2014, Chbihi Loudoudi e.a./België, §123).

Dat het EHRM voorts heeft gesteld dat het geheel van sociale banden tussen gevestigde immigranten en de gemeenschap waarin zij leven integraal deel uitmaken van het begrip privéleven in de zin van artikel 8 EVRM. Onafhankelijk van het bestaan van een familieleven of niet, beschouwt het Hof dat ik het kader van de verwijdering van gevestigde vreemdeling een analyse zich opdringt in de zin van een inmenging in zijn recht op privéleven (EHRM, 18 oktober 2006, Uner/Nederland, nr. 46410/99, §59).

Dat verzoeker dan ook een eigen privéleven heeft opgebouwd in België, waarvan de bescherming onder artikel 8 EVRM valt.

2.2.

Dat conform artikel 8 EVRM eenieder recht heeft op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.

Het recht op een gezins- en privéleven, dat geput kan worden uit artikel 8 van het EVRM sluit niet uit dat de overheid, gelet op het tweede lid van artikel 8 van het EVRM, zich in het gezins- en privéleven mengt op voorwaarde dat dit gebeurt via een maatregel die voorzien is bij de wet, dat de inmenging noodzakelijk is in een democratische samenleving en dat een legitiem doel wordt nagestreefd.

Dat volgens artikel 8 EVRM de bestreden maatregel noodzakelijk is op voorwaarde dat deze pertinent en proportioneel is.

2.3.

Dat wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en familielevens wordt aangevoerd, in de eerste plaats moet nagekeken worden of er een privéleven bestaat in de zin van het Europees Verdrag voor de Rechten van de mens, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing.

Dat artikel 8 EVRM noch begrip 'familie- en gezinsleven', noch het begrip privéleven definieert. Beide begrippen zijn autonome begrippen die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Dat overeenkomstig de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens het begrip privéleven een brede term is en het mogelijk is, noch noodzakelijk om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, §29). De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beiden, is dan ook een feitenkwestie.

Aangezien verzoeker reeds 7 jaar in België verblijft (waarvan 5 jaar legaal), geïntegreerd is, werkt, over collega's en een grote vrienden- en kennissenkring beschikt en alhier familie heeft, er dan ook aangenomen kan worden dat verzoeker een privéleven in België heeft.

2.4.

Dat de volgende vraag die zich stelt is of er sprake is van een inmenging in het privé- en/of familielevens.

In casu dient een eventuele schending van artikel 8 EVRM beoordeeld te worden aan de hand van het feit of er voor de overheid een positieve verplichting bestaat om het recht op het privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen.

Dit geschiedt aan de hand van een 'fair balance'-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is er schending van artikel 8 EVRM (EHRM 17 oktober 1986 Rees/The United Kingdom, §37).

Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens volgt dat bij de belangenafweging in het kader van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven een "fair balance" (billijke afweging) moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds.

Hoewel artikel 8 van het EVRM geen uitdrukkelijke procedurele waarborgen bevat, stelt het EHRM dat de besluitvormingsprocedure die leidt tot maatregelen die een inmenging uitmaken op het privé- en gezinsleven, billijk moet verlopen en op passende wijze rekening moet houden met de belangen die door artikel 8 van het EVRM worden gevrijwaard. Dit geldt zowel voor situaties van een weigering van voortgezet verblijf (EHRM 11 juli 2000, nr. 29192/95, Ciliz v. Nederland, par. 66) als voor situaties van een eerste toelating tot verblijf (EHRM 10 juli 2014, nr. 52701/09, Mungenzi v. Frankrijk, par. 46; EHRM 10 juli 2014, nr. 2260/10, Tanda-Muzinga v. Frankrijk, par. 68).

Dat uit de bestreden beslissing geenszins blijkt dat alle feiten en omstandigheden door verweerder in overweging werden genomen, zodat er na een belangenafweging sprake is van een schending van artikel 8 EVRM door de bestreden beslissing.

Dat verweerder bovendien geen enkel afweging heeft gemaakt wat de impact van de bestreden beslissing zou zijn op het privéleven van verzoeker.

De bestreden beslissing is dan ook disproportioneel en het beoogde doel is geenszins evenredig met de nadelen welke de beslissing voor verzoeker teweegbrengt.

Bovendien houdt de bestreden beslissing geen enkele proportionaliteitstoets in het licht van artikel 8 EVRM in en laat de motivering van de bestreden beslissing nergens toe vast te stellen of aan de proportionaliteitstoets werd voldaan, zodat er in casu sprake is van een schending van artikel 8 EVRM.

2.5.

Tenslotte werd door de bestreden beslissing niet aangetoond dat de noodzaak van de inmenging in het privéleven gerechtvaardigd wordt door een dwingende maatschappelijke behoefte en proportioneel is met het nastreefde doel.

Staten beschikken immers over een zekere beoordelingsmarge wat betreft de noodzaak van de inmenging (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 113; EHRM 18 oktober 2006, Üner/Nederland (GK), § 54; EHRM 2 april 2015, nr. 27945/10, Sarközi en Mahran v. Oostenrijk, par. 62; EHRM 19 februari 1998, nr. 26102/95, Dalia v. Frankrijk, par. 52).

Vanuit dit laatste standpunt is het de taak van het bestuur om te bewijzen dat het de bekommernis had om een juist evenwicht te bereiken tussen het beoogde doel en de ernst van de inbreuk op het recht op respect voor het gezinsleven (EHRM 19 februari 1998, Dalia/Frankrijk, § 52; EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 113; EHRM 18 oktober 2006, Üner/Nederland (GK), § 54; EHRM 2 april 2015, Sarközi en Mahran/Oostenrijk, § 62).

Een belangenafweging veronderstelt dat alle relevante elementen, en dus ook deze die betrekking hebben op het gezinsleven van verzoeker, in de weegschaal worden gelegd. Het is pas op het ogenblik dat een beslissing voortvloeit uit de weging van alle factoren dat zal kunnen worden uitgemaakt of zij al dan niet kennelijk onredelijk is (RvV, 29 april 2016, nr. 166.924).

De bestreden beslissing, noch het administratief dossier geven er geen blijk van dat op het ogenblik van het nemen ervan rekening werd gehouden met het gezinsleven van verzoeker waarvan de verwerende partij kennis had op het moment van het nemen van de bestreden beslissing. Aldus blijkt niet dat de verwerende partij bij het nemen van de bestreden beslissing is overgegaan tot de belangenafweging, in casu de proportionaliteitstoets, die zij behoorde te doen in het licht van artikel 8 van het EVRM, een belangenafweging waartoe de Raad niet zelf kan overgaan zonder zich in de plaats van het bestuur te stellen (cf. RvS 26 juni 2014, nr. 227.900; RvV, 29 april 2016, nr. 166.924).

Aangezien de bestreden beslissingen het resultaat is van een kennelijk onredelijk handelen, waarbij het voordeel dat verweerder uit de bestreden beslissing put, buiten elke redelijke staat tot het nadeel dat verzoeker erdoor ondergaat, is deze onrechtmatig en houdt deze een schending in van artikel 8 EVRM.

Dat de bestreden beslissing dan ook een schending inhoudt van artikel 8 EVRM en bijgevolg dient vernietigd te worden."

3.4 Verzoeker voert de schending aan van artikel 8 van het EVRM, dat luidt als volgt:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met louter goede wil of met praktische regelingen (cf. EHRM 5 februari 2002, Conka v. België, §83) en anderzijds, dat dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet (cf. RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) volgt dat bij de belangenafweging in het kader van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven een "fair balance" moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds. Daarbij moeten alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken.

De Raad oefent slechts een wettigheidscontrole uit op de bestreden beslissing. Bijgevolg gaat de Raad na of verweerder alle relevante feiten en omstandigheden in zijn belangenafweging heeft betrokken en, indien dit het geval is, of verweerder zich niet ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat die afweging heeft geresulteerd in een "fair balance" tussen enerzijds het belang van een vreemdeling bij de uitoefening van het familie- en gezins-/privéleven hier te lande en anderzijds het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde.

Deze maatstaf impliceert dat de Raad niet de bevoegdheid bezit om zijn eigen beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Bijgevolg kan de Raad niet zelf de belangenafweging doorvoeren (cf. RvS 26 januari 2016, nr. 233.637; RvS 26 juni 2014, nr. 227.900).

De Raad kijkt in eerste instantie na of verzoeker een beschermenswaardig privé- en/of familie- en gezinsleven aanvoert in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of een inbreuk werd gepleegd op

het recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven door het nemen van de bestreden beslissing. Uit de bovenstaande bespreking van de vermeende schending van artikel 42^{quater} van de Vreemdelingenwet is reeds gebleken dat de gemachtigde van oordeel is dat verzoeker niet over een beschermenswaardig gezinsleven noch privéleven in België beschikt. De gemachtigde stelt enerzijds dat de wettelijke samenwoning tussen verzoeker en zijn partner reeds is beëindigd en anderzijds, waar verzoeker gewag maakt van enkele neven in België, hij niet aantoont dat er bovenop de normale familiale banden sprake is van enige bijkomende afhankelijkheid van zijn neven zodat niet kan worden besloten tot een beschermenswaardig gezinsleven. Deze beoordeling komt de Raad niet kennelijk onredelijk noch onzorgvuldig voor.

Wat betreft het vermeende privéleven van verzoeker, verwijst hij opnieuw naar onder meer zijn langdurig verblijf in België en zijn integratie. De gemachtigde motiveert dat verzoeker slechts sinds 2019 legaal in België verblijft, wat een relatief korte periode is. Uit het voorafgaande illegale verblijf kan verzoeker volgens de gemachtigde geen rechten putten. Verder aanvaardt de gemachtigde de tewerkstelling van verzoeker niet als een doorslaggevend bewijs van integratie gezien dit een voorwaarde is om een min of meer menswaardig bestaan te leiden. Met betrekking tot de inburgeringscursus motiveert de gemachtigde dat dit verplicht is in België en dat het kennen van de plaatselijke cultuur eveneens nodig is om een menswaardig bestaan te kunnen leiden en goed te kunnen functioneren in het dagelijkse leven. De gemachtigde concludeert in wezen dat de door verzoeker aangehaalde elementen niet voldoende zijn om te kunnen spreken van een doorgedreven integratie die het beëindigen van het verblijfsrecht in de weg kan staan. Aldus wordt het bestaan van een beschermenswaardig privéleven in België door de gemachtigde niet aanvaard.

Door wederom deze elementen te herhalen in zijn verzoekschrift, slaagt verzoeker er niet in de wettigheid van deze motieven aan te tasten. Verzoeker slaagt er niet in concreet aannemelijk te maken dat zijn in België opgebouwde banden daadwerkelijk onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM vallen. Hij toont niet aan dat het door hem opgebouwde sociale leven in België een zodanige intensiteit heeft dat een verbreking ervan als een schending van artikel 8 van het EVRM zou moeten worden beschouwd. Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt dan ook niet weerhouden.

Het tweede middel is ongegrond.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoeker.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van verzoeker.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenendertig mei tweeduizend vierentwintig door:

N. MOONEN,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.
M. DENYS,	griffier.
De griffier,	De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN